CLUBUL DE VACANŢĂ STELAR

— “The Spa of the Stars” 1950 —

[The Many Worlds of Magnus Ridolph]

de Jack Vance

Traducerea: Mihaela şi Cristian Ionescu

Molfăindu-şi mecanic trabucul stins, Joe Blaine zăcea răsturnat pe spate într-un fotoliu pivotant. Îşi pusese picioarele pe birou şi-şi mângâia obrajii cu o palmă grăsună, fără urma vreunui os. Era extrem de prost dispus.

Multe situaţii deosebite îi agrementaseră viaţa lui Joe Blaine: triumfuri, înfrângeri, necazuri diferite. Dar nici una nu se comparase cu acest Club de Vacanţă.

Afară, soarele alb Eta Pisces strălucea radios deasupra unui peisaj în care albul, verdele şi azuriul se îngemănau într-un melanj încântător. *(«Bucurati-vă de lumina revigorantă a celui mai sănătos soare din galaxie, într-un peisaj de o frumuseţe de nedescris»* — extras dintr-una dintre broşurile publicitare ale Clubului de Vacanţă.)

O mare molcomă clipocea de-a lungul unei plaje cu nisipul cel mai fin, în spatele căreia se înălţa, ca o faleză, pe o distanţă de aproape 150 de metri, liziera unei jungle de nepătruns. *(«Vacanţe în vecinătatea unor misterioase păduri neexplorate»* — zicea broşura, iar ilustraţia arăta o splendidă domnişoară, goală puşcă, cu pielea de un verde crud, zâmbind promiţător la umbra unui arbore cu exuberante inflorescenţe roşii şi negre.)

Un hotel elegant, kilometri de plajă, cam vreo sută de bungalow-uri oranj şi verzi, un ring de dans în aer liber, un teatru, terenuri de tenis, iole, o alee mărginită de magazine de lux, un hipodrom cu tribună şi grajduri — ăsta era Clubul de Vacanţă, aşa cum şi-l imaginase Joe Blaine. Nimic nu lipsea (excepţie făcând juna verde). Şi dacă Joe Blaine ar fi ştiut unde să găsească una, s-ar fi dus s-o caute.

Şi mai era o diferenţă. Joe îşi imaginase holul plin de frumuseţi elegante, iar plaja acoperită de trupuri bronzate. În imaginaţia sa, tribunele gemeau de public nerăbdător să afle dacă sumele mizate pe caii angajaţi în curse au fost valorificate. În faţa fiecăruia din cele şapte baruri — tot în mintea sa — lumea se înghesuia pe trei rânduri, iar barmanii, depăşiţi de comenzi, abia dacă-şi mai puteau trage sufletul.

Joe Blaine mormăi ceva şi-şi aruncă trabucul pe geam. Uşa glisă şi Mayla, secretara sa, intră. Părul ei blond avea nuanţa nisipului plajelor, iar ochii erau albaştri ca marea neîncreţită de valuri. Era zveltă, mlădioasă şi pielea avea nuanţa

şi frăgezimea caisei în pârg. Era o fiinţă mai degrabă instinctuală decât inteligentă, fapt care convenea de minune lui Joe Blaine. Se apropie de el, traversând camera şi-l mângâie pe părul tuns scurt.

— Curaj, Joe, nu poate fi mai rău ca acuma.

Aceste vorbe cristalizară descurajarea lui Joe într-un muget furios:

— Păi, cum putea fi mai rău ca acuma? Spune-mi şi mie, cum? Zece milioane de credite băgate în toată afacerea asta şi… trei clienţi plătitori!

Mayla se aşeză într-un fotoliu şi-şi aprinse gânditoare o ţigară.

— Aşteaptă puţin, să se potolească zarva stârnită de accidentele acelea nefericite... După aia, or să revină ca muştele. La urma urmei, ne-au făcut o publicitate nesperată…

— Publicitate! Ce tot spui!? Nouă înotători ucişi de urechelniţele de mare, chiar în prima zi. Un soi de gorile care năvălesc şi răpesc fete, târîndu-le în junglă. Ca să nu mai vorbim de şerpii înaripaţi şi de dragoni! Doamne! Auzi, dragoni! Şi tu mai vorbeşti de publicitate!...

Mayla deveni gânditoare:

— Mda, poate ai dreptate. S-ar putea ca toate astea să-i descurajeze pe cei care ignoră circumstanţele.

— Circumstanţe? Care circumstanţe?

— Păi, faptul că planeta asta, Kolama, nu-i încă explorată… adică, nu-i civilizată…

— Asta-i bună, îi răspunse serios Blaine. Crezi că-i cineva dispus să se lase devorat de nişte lighioane înfiorătoare numai pentru că-i o planetă sălbatică?

Ea îşi clătină capul:

— Nu. Nu tocmai.

— Aha! zise Joe. M-ai liniştit.

— Vroiam numai să zic că poate ne-ar acorda unele circumstanţe atenuante.

Blaine îşi ridică braţele spre cer, oftă, apoi se lăsă pe spătarul fotoliului, învins. Îşi scoase un alt trabuc şi-l aprinse.

— Poate ar trebui — continuă Mayla după o scurtă tăcere — poate ar trebui să organizăm nişte vânători, gen safari, pentru vânatul mare. Şi i-am aduna, astfel, pe toţi amatorii de frisoane şi senzaţii tari.

El o privi cu reproş:

— Scumpa mea, tu ar trebui să ştii că nimeni nu-i dispus să hăituiască vânatul mare, dacă îl pândeşte pericolul să-şi lase propria piele. Or, în cazul nostru, cele mai bune şanse ar fi de *fifty-fifty,* nivel arhisuficient ca să-i sperie pe vânătorii “de duminică”.

Teleecranul bâzâi. Joe se întoarse iritat: «Ce naiba...». Apăsă butonul. Ecranul se lumină şi deveni de un roz translucid. «Poftim, apel de la mare distanţă, s-ar zice.»

— Starport îl caută pe Joe Blaine, răsună vocea operatoarei.

— Eu sunt.

Pe ecran apăru o figură ascuţită — numai ochi, nas şi dinţi — cu trăsături şirete şi calculate, dar totuşi însufleţită de acel şarm care place femeilor. Era Lucky Woolrich, asociatul lui Joe Blaine.

— Ce mai vrei şi tu, deşteptule? îl muştrului Joe. Nu ştii că un apel interplanetar costă 8 credite minutul?

Lucky îi răspunse sec:

— Vroiam numai să te întreb dacă s-a aranjat problema.

— Ce aranjat! zbieră Joe. Eşti nebun? Mie-mi ţâţâie fundu’ când fac chiar şi-un pas în afara hotelului...

— Trebuie să facem ceva, zise Woolrich. Zece milioane de credite nu-i o nimica toată!

— Aici, da, ai dreptate!

— Numai că e o chestie pe care eu n-o înţeleg. Pe toată durata construcţiei, n-a avut loc nici măcar un singur incident. Nimic nu s-a întâmplat, până ce n-am deschis. Ţie nu ţi se pare cam ciudat?

— Ciudat până la Dumnezeu! Nu pricep nimic, deşi am încercat...

Lucky reluă:

— Bine, dragă. Te-am chemat ca să-ţi spun că vin acolo. Ajung în vreo patru zile. Şi aduc cu mine un expert în depistarea găinăriilor de tot soiul.

— Nu de-un expert în găinării avem nevoie! i-o tăie scurt Blaine. Ci de-un expert în urechelniţe de mare, de-un expert în dragoni, de unul în şerpi înaripaţi. Şi nu numai de unul. De-o mulţime...

Lucky îi ignoră întreruperea:

— Dacă cineva ne poate ajuta, ăsta-i tocmai omul pe care l-am găsit. Mi-a fost recomandat la modul cel mai călduros. Se numeşte Magnus Ridolph. Este un geniu şi o celebritate. El e cel care a inventat Kaleidoscopul muzical.

— Exact de ce aveam nevoie. O să le cânte lighioanelor pân-or să cadă late.

— Termină cu prostiile, Joe! interveni Lucky. Opt credite pe minut e, pur şi simplu, pomană, dacă vorbim în termeni de afaceri.

— Am voie să mă distrez şi eu puţin, pe banii mei, mârâi Blaine. Zece milioane de credite zvârlite pe fereastră, la dracu' şi cu cele câteva mii pentru expertul tău în găinării...

— Ne vedem peste patru zile, încheie cu răceală Lucky.

Ecranul se stinse. Joe se ridică şi începu să se plimbe prin cameră în lung şi-n lat. Mayla îl urmărea, cu o mândrie posesivă întipărită pe chip. Ea, care îşi putea permite - dacă o dorea - să dea gata 49 din 50 de bărbaţi, găsea că Joe este cel mai "sexy" din câţi întâlnise vreodată.

Un bărbat înalt, noduros, purtând uniforma roşie şi albastră a hotelului, năvăli în cameră, cu paşi de cocostârc.

— Ce-i, Wilbur? întrebă morocănos Blaine.

— Doamne-Dumnezeule! Joe! O ştii pe cotoroanţa aia bătrână? Aia puţin ţicnită?

— Sigur c-o ştiu. Îi cunosc personal pe toţi cei trei clienţi. Ce-i cu ea?

— A atacat-o un dragon! Şi-ar fi reuşit s-o şi înhaţe dacă nu se pitula sub o bancă. A picat, aşa, din cer, mare cât o casă. Doamne! Ce-i acum la gura ei! Zice c-o să ne dea în judecată, pentru că dihania a atacat-o în parcul hotelului.

Joe Blaine îşi trecu mâna prin părul rar, tuns scurt şi-şi înfipse dinţii în trabuc:

— Ţineţi-mă sau muşc pe cineva!...

— Scumpule, vrei un pahar? sugeră Mayla.

Wilbur aprobă, adăugând:

— Dă-mi şi mie unul.

În carne şi oase, Lucky nu era atât de înalt cum părea pe ecran — abia dacă era cât Joe, însă mai zvelt şi, în plus, mai îngrijit.

— Joe, zise el, ţi-l prezint pe Mr. Ridolph. Expertul despre

care ţi-am vorbit.

Cu un gest scurt, Lucky îi arătă un bărbat slăbuţ, cu barbă albă şi distinsă, care intrase în cameră, privind în jurul lui cu aerul unui puşti care vizitează menajeria unui circ.

Blaine îi aruncă o privire, apoi se întoarse, dezgustat, spre Lucky:

— Expert? Ţapul ăsta bătrân? Expert în ce? mârâi el, după care, schimbând tonul, i se adresă oaspetelui, plin de exuberanţă: îmi pare bine, Mr. Ridolph. Sunt bucuros că aţi venit să ne ajutaţi. Prezenţa unui expert nu poate fi decât binevenită.

Magnus Ridolph strânse călduros şi îndelung mâinile ce i se întindeau:

— Da, da, sunt încântat şi eu, Mr. Woolrich.

— Eu sunt Woolrich, interveni prompt Lucky. Dânsul este Mr. Blaine.

— Îmi pare bine. (Şi Magnus Ridolph îl salută din cap, dorind parcă să demonstreze că nu se formalizează de întrerupere.) Este o staţiune foarte plăcută, liniştită şi odihinitoare, exact cum îmi place mie.

Blaine îşi ridică ochii la cer.

— Prea liniştită, domnule. Şi atmosfera ei odihnitoare mă scoate din minţi.

Lucky izbucni în râs şi-i trase o scatoalcă pe spate lui Magnus Ridolph, care se întoarse şi-l măsură cu o privire rece.

— Nu vă lăsaţi amăgit, domnule, zise Lucky. Ăsta-i numărul lui pentru clienţi. Nu-l întrece nimeni la asta.

Joe îl măsură din priviri pe Magnus Ridolph, cu aerul unei gospodine care întoarce o bucată de carne, cam alterată, pe tejgheaua măcelarului, apoi oftă dezamăgit, clătinând din cap. Deodată, tresări. De afară răsună brusc o explozie de ţipete şi urlete sălbatice.

Lucky şi Joe schimbară o privire şi se repeziră la uşă. Sus, pe cer, aproape deasupra capetelor lor, două siluete imense îşi fâlfâiau aripile, sfâşiindu-se una pe alta cu ghearele lor ca nişte furci. Vântul aducea până la ei răgetele feroce ale acestora. Blaine îl apucă pe Magnus Ridolph de cot.

— Sunt cu miile! îi strigă la ureche. Abia aşteaptă să iasă cineva pe plajă. Trebuie să scăpăm de ei! Şi de urechelniţele de mare, cu deşti lungi de patru metri, care infestează oceanul, precum şi de gorilele de-o jumătate de tonă, care au o mulţime

de obiceiuri omeneşti. Ca să nu mai vorbim de şerpii înaripaţi!

— Mda, se pare că toate au caracteristici dintre cele mai feroce, zise Magnus Ridolph.

Pe cer, încăierarea viră, deodată, în direcţia lor şi cei trei se traseră, involuntar, înapoi.

— Atenţie! urlă Joe. S-o-ntindem!

Picături mari de sânge începură să şiroiască din înaltul cerului. Ghiarele, ca nişte căngi imense, se înfigeau, sfâşiau, sfârtecau, iar urletele monştrilor îţi făceau părul măciucă. Una dintre dihănii cedă şi se desprinse, începând să alunece majestuos către sol.

Lucky scoase un ţipăt sugrumat.

Joe urlă:

— Nu, nu, nu...

Cu labele în sus, trupul sfârtecat cădea chiar peste ei. Distruse acoperişul hotelului şi se prăbuşi în sala restaurantului. Cioburi de sticlă ţâşniră în toate direcţiile, până la cincizeci de metri depărtare. Aripile membranoase, agitate de convulsii, mai produseră ceva pagube, după care încetară să se mai mişte. Învingătorul, plutind planat, ateriză fornăind şi pufnind în mijlocul ruinelor şi începu să-şi devoreze tihnit victima.

Joe scoase ţipete nearticulate. Lucky făcu stânga-mprejur şi alergă la recepţie, de unde reveni cu o carabină aruncătoare de rachete.

— Ai să vezi acum, şopârlă nenorocită!

Suspină, ochi şi apăsă pe trăgaci. Hălci din dragon şi bucăţi din zidăria hotelului se răspândiră pe plajă.

O tăcere grea îi învălui. Apoi Blaine articula răguşit:

— Gata! Suntem terminaţi!

Magnus Ridolph tuşi uşor, dregându-şi glasul.

— Poate că situaţia nu este chiar atât de disperată, cum pare la prima vedere.

— Nu văd în ce-ar consta diferenţa. Am feştelit-o, asta e! Kolama nu-i de nasul nostru şi gata. Cu cât vom accepta mai repede această evidenţă, cu atât vom avea mai puţine pagube.

— Hai, Joe, interveni şi Lucky, un pic de curaj. Poate că nu-i totul pierdut. Uite, Mr. Ridolph crede că mai avem o şansă.

Joe mârâi dispreţuitor.

— N-ar fi posibil să organizaţi un sistem de pază din elicopter, care să doboare orice dragon care apare? sugeră

Magnus Ridolph.

Lucky îşi muşcă buzele:

— Eu, unul, aş vrea să ştiu de ce n-am avut nici un necaz până la inaugurarea construcţiei.

Joe clătină din cap:

— Mister de nepătruns. Câtă vreme au fost aici Molliii, totul a fost OK. Cum au plecat, au început ghinioanele.

Magnus Ridolph îl privi întrebător pe Lucky:

— Molliii? Cine-s ăştia?

— Ei, aşa le zice Joe indigenilor, îi răspunse Lucky. Ei ne-au ajutat la construcţia hotelului.

— Au săpat fundaţiile, adăugă Joe.

— Poate ar fi bine să-i păstraţi în permanenţă pe indigeni prin preajmă, sugeră Magnus Ridolph.

Blaine clătină din cap:

— Nimeni nu le-ar suporta mirosul. Poate că tocmai duhoarea lor naturală îndepărtează sălbăticiunile. Dracu' ştie?

Magnus Ridolph analiză şi această ipoteză:

— Mda, ar fi posibil, dacă este deosebit de pătrunzătoare şi de greţoasă.

— O, din punctul ăsta de vedere...

Magnus Ridolph îşi mângâie gânditor bărbuţa.

— În fond, ce fel de fiinţe sunt Molliii ăştia? întrebă.

— Cum să spun..., începu Joe. Un fel de creveţi cam de un metru-jumate de înalţi, care se deplasează pe un fel de cioturi, în loc de picioare. Ce mai, nişte creveţi mari, cenuşii, cu ochi mari şi ficşi. Ăştia-s Molliii.

— Sunt inteligenţi? Aţi avut vreun fel de contacte cu ei?

— Hm! Presupun că pot fi consideraţi inteligenţi. Trăiesc în junglă, într-un fel de construcţii asemănătoare cu furnicarele, însă mult mai mari. Nu fac rău nimănui şi ne-au ajutat foarte mult. Noi îi plăteam cu tigăi, oale şi cuţie.

— Şi cum vă înţelegeaţi cu ei?

— Limba lor este o succesiune de orăcăituri (îşi ţuguie buzele într-un mod curios): «Oac, *Orac, Odac,* Oac». (îşi drese vocea) Asta vrea să spună: vino repede aici.

— Hm! făcu Magnus Ridolph. Şi cum ziceţi «pleacă de-aici»?

— «Uic, Kik, Kik.»

— Hm!

— *«Uic, Kik, Kik»* vrea să însemne: «m-am săturat de muncă azi». Le cunosc destul de bine jargonul.

— Şi ziceţi că animalele sălbatice nu i-au atacat niciodată?

— Nu. Doar de două ori s-au apropiat puţin de ei. O dată o gorilă şi altă dată un dragon.

— Şi ce s-a întâmplat atunci?

— Păi, se uitau la dihănii de parcă le-ar fi spus: «Ei, tu, de colo! Cin' te crezi?». Şi, atât gorila, cât şi dragonul au făcut stânga-mprejur şi-au şters-o. (Joe clătină din cap.) Cred că i-a trăsnit duhoarea. E un fel de amestec de hazna, tăbăcărie şi mortăciune. Eu umblam numai cu mască filtrantă.

Woolrich interveni şi el:

— Am filmat totul, dacă vreţi să vă faceţi o idee...

Magnus Ridolph încuviinţă grav din cap:

— Da, asta s-ar putea dovedi util. Când pot vedea filmele?

— Luaţi-o pe-aici, indică Joe cu mâna şi adăugă morocănos: Le puteţi viziona cât vă place, dar degeaba, dacă nu le simţiţi miroazna...

— Ei, e şi asta ceva..., zise Lucty.

Primele imagini arătau un peisaj sălbatic - plaja, oceanul azuriu, liziera încâlcită şi de netrecut a junglei. Modulul de explorare se afla pe plajă şi Joe, alături, făcea semne prieteneşti cu mâna camerei de luat vederi.

Secvenţa următoare îi arăta pe Molliii săpând fundaţia. Munceau ghemuiţi, cu gâturile încordate, aruncând nisipul în jerbe înaintea lor, adâncind tranşeele. Aspectul lor era mult mai uman decât ar fi lăsat s-o bănuiască descrierea lui Joe: erau nişte fiinţe cenuşii, cu mustăţi lungi şi corpuri moi, segmentate; ochi mari, roşii şi globuloşi, părând orbi în fixitatea lor; picioare cornoase, arcuite; o zonă concavă în jurul gurii.

Magnus Ridolph se aplecă înainte:

— Au un stil de a săpa cu totul neobişnuit!

— Întocmai, zise Blaine. Dar e foarte eficace. Pur şi simplu, suflă nisipul.

Magnus Ridolph se foi pe scaun:

— Sunteţi bun să-mi reluaţi scena asta, vă rog?

Cu un oftat plictisit şi o ocheadă exasperată la adresa lui Lucky, Joe se conformă. Revăzură indigenii ghemuiţi, nisipul ridicându-se în jerbe, în timp ce era expulzat din tranşee,

părând a fi pulverizat de un puternic jet de aer comprimat.

Magnus Ridolph se lăsă pe spătarul fotoliului:

— Foarte interesant.

Imaginile continuau să se deruleze. Acum se filma sfârşitul turnării plăcii de beton a fundaţiei. Vreo duzină de indigeni cărau o bârnă.

— Îi auziţi? Ascultaţi... Joe amplifică sunetul. Putură auzi o suită de zgomote stridente, cu intonaţii alternând între acute şi grave.

«Cuik, Cuiiiik» — răsună o voce autoritară.

— Ăsta sunt eu! zise Joe. Le-am spus să ridice capul, să-i putem filma.

Toate capetele conice şi mustăcioase se întoarseră ca la comandă.

«Kik, Kik, Kik» — se auzi din difuzor.

— Asta înseamnă: «Gata, toţi la treabă!» - continuă Blaine şi, după câteva minute, adăugă: Acum vine dragonul. Ei l-au văzut primii... Ia uitaţi-vă la ei... Îi vedeţi?... Sunt foarte agitaţi... După aia l-am văzut şi eu.

Obiectivul se îndreptă spre cer şi focaliză un corp alungit ca o sticlă, coborînd agitându-şi aripile, ocupând, practic, întregul câmp vizual. Imaginea tresări, deveni neclară şi, brusc, prezentă un cu totul alt unghi de vedere, de-a dreptul bizar.

— Eee... acuma... am... hm, hm... pus jos camera, zise Joe. Ia ascultaţi-i pe Molliii!

Din difuzor se revărsă un torent de orăcăituri stridente, care deveniră din ce în ce mai ascuţite, apoi amuţiră deodată.

— Acum — continuă Joe -, stau şi se uită la el, nemişcaţi... şi, hop... dragonul le-a simţit mirosul. Şi, probabil, îşi zice: mulţumesc, m-am săturat, mai bine rod coajă de copac... gata!... a tulit-ol

Cadrajul bizar dispăru şi perspectiva redeveni normală. Dragonul nu mai era decât un punct nelămurit pe cer.

— Secvenţa următoare o să vă prezinte apropierea gorilei... Uite-o!

Spectatorii văzură un soi de antropoid, cu blană rară, ochi roşii, mari cât farfuriile şi un rând de săculeţi de forma ghindei atârnându-i sub maxilar. Se lăsă să cadă dintr-un copac şi se apropie, în salturi ascuţite, pentru a se opri brusc şi a face loc contemplării tăcute. Gorila făcu stânga-mprejur, îşi ridică braţele

spre cer,— într-un gest de dezgust, aproape caraghios, şi o luă la goană.

— Oricare le-o fi metoda, comentă Lucky, este deosebit de eficace.

Magnus Ridolph zise, pe un ton gânditor:

— Mda, nişte specimene deosebit de dezagreabile.

— Ehe! mormăi Joe. Şi încă n-aţi văzut urechelniţele de mare!

Magnus Ridolph se ridică:

— Cred că am văzut destule pentru seara asta. Dacă îmi veţi permite, m-aş retrage să mă odihnesc puţin.

— Sigur, sigur, zise Lucky, pe un ton absent. Wilbur o să vă arate camera.

— Mulţumesc, spuse Magnus Ridolph şi părăsi încăperea.

— Ei bine! zise Blaine, plin de ironie. Halal detectiv!

— Hai, Joe, se alintă Mayla, luându-l drăgăstos de gât, nu fii rău. Eu îl găsesc nostim. Atât de demodat şi atât de dichisit. Şi bărbuţa lui, nu ţi se pare că-i adorabilă?

— Magnus Ridolph ăsta e o capacitate, supralicita şi Lucky, dar pe un ton nu tocmai convins.

— Tipu' ăsta-i un guguştiuc! zise Joe. N-aţi băgat de seamă cum a tresărit când a ţâşnit gorila din copac? Nu-i decât un ţap bătrân şi fricos...

— Mă scuzaţi, îl întrerupse Magnus Ridolph, care revenise pe nesimţite în cameră, mi-aţi putea încredinţa filmul? Aş vrea să-l studiez prin dispozitivul de macro-proiecţie.

În cameră se lăsă o tăcere jenantă.

— Ăăă... sigur... luaţi-l, reuşi să articuleze Woolrich, în cele din urmă.

Magnus Ridolph scoase caseta din proiector.

— Vă mulţumesc foarte mult. Bună seara.

Joe aşteptă ca uşa să se închidă, apoi se întoarse şi zise, bâlbâindu-se de furie:

— Lucky, te-am crezut om cu scaun la cap! Când mi-ai spus că aduci un expert, te-am crezut pe cuvânt. Da' uită-te şi tu puţin la ăsta. E complet zaharisit. Nu pricepe nimic.

— Stai, Joe, interveni Mayla, nu te pripi. Adu-ţi aminte — şi de mine ziceai că-s proastă. Nu-i aşa? Chiar tu mi-ai zis-o.

— Ah-h-h-h! oftă înciudat Joe. Asta nu face nici doi bani...

— Eu m-aş gândi mai bine la cele zece milioane de

credite, îl sfătui Lucky. O grămadă de bani...

Blaine se îndreptă în fotoliu:

— Ştiţi ce-am să fac?

— Ce?

— Am să mă duc la sălaşul Molliiilor. Să văd de unde le vine duhoarea aia. Orice ar fi, tot o s-o putem analiza şi, poate, o să reuşim s-o prelucrăm pentru a-i mai reduce duhoarea.

— Scumpule, dar nu-i cumva periculos?

— Tu crezi că *asta* acţionează? întrebă mirat Lucky.

— Nu, nu cred, rânji Joe. *Sunt sigur!*

Combinezonul colonial al lui Joe era cel mai bun din câte putuse găsi. Ţesătura metalică reflecta căldura solară. În acelaşi scop, sfera de plastic care îi înconjura capul avea o calotă argintată în creştet. Cizmele i se mulau pe picioare ca o a doua piele. Răsucind o valvă, putea să-şi umfle cu aer nişte flotoare, care-i permiteau să traverseze mlaştinile, fără să se afunde. O micro-centrală instalată pe spinare pompa în jurul lui aer curat şi furniza curentul electric necesar micro-emiţătorului radio, precum şi pentru funcţionarea mini-reflectorului şi a pumnalului electronic, pe care le purta la brâu. Buzunarul ventral conţinea raţii alimentare concentrate, pentru 3 zile şi o saltea pneumatică dintr-o ţesătură foarte solidă, însă atât de fină, încât, o dată desumflată, încăpea într-un singur căuş de pumn. Pe umăr purta o carabină lans-rachete şi o banderolă cu o duzină de proiectile.

Porni dis-de-dimineaţă, când Magnus Ridolph încă dormea. Lucky îl privi îndepărtându-se şi pe chipul lui nu se putea citi îngrijorarea. Dumnezeu îi ocroteşte pe beţivi şi pe nebuni; deci, Joe era de două ori protejat. Mayla nu era însă la fel de liniştită şi Lucky fu nevoit s-o reţină cu forţa, până când Joe dispăru din vedere. Ţipetele ei îl urmăriră în timp ce înainta anevoios pe nisipul plajei, către zidul ameninţător al vegetaţiei. Găsi o potecă şi se afundă în penumbra verde.

Când fu împresurat din toate părţile de juglă, se opri ca să se orienteze. Şerpii înaripaţi îl puteau ataca şi doborî, îl puteau încolăci, însă ţesătura fină extra-rezistentă a combinezonului îl proteja de colţii lor ascuţiţi. Îşi ridică privirea

cu băgare de seamă. Se uită cu teamă în sus. În mod cu totul bizar, expediţia în care pornise i se părea mult mai puţin urgentă decât în seara din ajun. Magnus Ridolph... sigur că da... *el* ar fi trebuit să-i cerceteze pe indigeni. Că doar pentru asta îl plăteau! Joe îşi muşcă limba. O să-l ţină minte pe Lucky pentru boacăna asta, câte zile o trăi.

Mai cercetă o dată, din ochi, tufişurile şi frunzişul arborilor, verde-auriu unde razele soarelui reuşeau să străbată, sau verde-sumbru acolo unde straturile de vegetaţie erau mai groase. Insecte vioaie zburau în spaţiile mai degajate, traversând fulgerător razele de lumină. Sus, sus de tot, se legănau imense frunze verzi, inflorescenţe purpurii, galbene şi negre, liane de un albastru viu. Un şarpe putea fi ascuns acolo, pândindu-l, gândi Joe. Sau vreo gorilă care l-ar putea auzi apropiindu-se. Hm! — exclamă el şi amplifică volumul micro-receptoarelor sonice, până când putu auzi bâzâitul insectelor. Fiecare pas al său făcea tot atâta zgomot cât prăbuşirea unui arbore.

Îşi continuă drumul mai în largul său; zgomotul produs de bătaia scurtelor aripi ale şerpilor ar fi trebuit să-l avertizeze cu mult înainte de atacul propriu-zis.

Cărarea şerpuia, fără să opteze pentru o direcţie bine determinată, ocolind trunchiuri de arbori gigantici, urcând şi coborînd pante. Joe se simţea pierdut încă de pe acum. De două ori auzi fâlfâitul unor aripi şi, o dată, zgomote de crengi zdrobite, dar mai înaintă încă vreo milă până când să fie deranjat cu adevărat. De o gorilă.

Joe auzi frunişul agitându-se şi mârâitul animalului, în timp ce se căţăra într-un arbore; apoi urmă un interval de tăcere, în care se simţi observat. După aceea, iarăşi zgomote de crengi rupte, apropiindu-se făţiş. Îşi ridică arma şi viză blana împestriţată. Se opri însă la timp. Dumnezeule! Uitase de microfon! Îi micşoră în grabă sunetul. Detunătura i-ar fi pulverizat timpanele. Ochi din nou şi acţionă trăgaciul. O parte a junglei deveni o sferă vidă de orice, cu marginile fumegânde şi zdrenţuite.

Joe ridică din nou nivelul recepţiei sonore a microfonului şi o porni iar la drum. Merse vreo trei ore, în care timp mai ucise cinci şerpi cu pumnalul laser şi alte două gorile. Din când în când, era nevoit să-şi croiască drum cu pumnalul, într-atât de

încâlcite erau lianele, crengile şi mlădiţele vegetaţiei. După tot drumul parcurs, jungla părea riguros aceeaşi, ca în clipa în care pătrunsese în ea.

— *«Pâş, pâs, pâs!»* auzi el. Se opri şi aşteptă. Deodată, apăru un Molliii. Acesta se opri şi-l privi cu ochii săi roşii şi inexpresivi. Blaine nu remarcă nici o modificare a ţinutei sau vreun semn de surpriză.

— *Scuik!* zise Joe (adică, “Bună ziua!”).

— *Kik, Kik!* răspunse indigenul. Îl ocoli pe Blaine şi-şi continuă drumul. La rândul său, Joe săltă din umeri şi îşi reluă marşul.

Câteva momente mai târziu, pătrunse într-un luminiş cu diametrul de vreo sută de metri. În mijloc se ridica o construcţie conică, înaltă de vreo şaptezeci de metri, din crengi împletite şi cimentate cu un fel de noroi uscat, cam în felul în care-şi construiesc viespile stupul. Era structurată în jurul trunchiului unui copac, a cărui coroană imensă o proteja de soare.

Joe Blaine se opri. Cei cinci Molliii care se foiau prin luminiş nu-i dădură nici o atenţie. De altfel, nici Joe nu păru interesat de obscurele lor preocupări; altul era obiectivul său: sursa mirosului pestilenţial pe care îl degajau. Cu mare prudenţă, îşi deschise grila căştii. Izbit în plin de miros, se clătină pe picioare şi trânti violent viziera căştii, simţind cum îi lăcrimează ochii. Duhoarea era atât de intensă, de dezgustătoare, de pătrunzătoare, încât părea materială.

De unde dracu’ venea?

În cealaltă parte a luminişului observă o mică vale, adăpostind o mocirlă în care trândăveau, lungiţi, mai mulţi Molliii. Blaine se apropie şi-i privi. Un alt grup de Molliii apăru din pădure, cărând nişte coşuri mari. Unele dintre ele conţineau nişte bule negre şi cărnoase; în altele se vedeau nişte blocuri gri-verzui, cam de zece centimetri lungime şi, în fine, în celelalte, nişte cilindri roz, ce păreau a fi decupaţi din pulpele zemoase ale unor pepeni verzi gigantici.

Molliii îşi goliră coşurile în mocirlă. Apoi se dădură înapoi, privind intens la grămăjoarele colorate. Bulele negre se sparseră, blocurile verzi se topiră şi cilindrii roz se lichefiară, întinzându-se ca uleiul. În numai câteva secunde se încorporaseră toate în mixtura omogenă a mocirlei.

«Aşa, deci», gândi Joe. «Atât hrana, cât şi arma chimică

au aceeaşi sursă.» Se apropie de mocirlă şi o cercetă din ochi. Molliii tolăniţi în noroi nu-i acordară nici cea mai mică atenţie. Se aplecă şi recoltă o mostră din mixtura verde-negricioasă, într-un borcan pe care îl închise apoi cu grijă. Era suficient pentru o analiză. «Bună treabă», se felicită în gând. «Şi acum, înapoi la hotel!»

Privi spre cealaltă margine a luminişului şi ochii i se măriră de uimire. Printr-o spărtură a vegetaţiei se zărea o porţiune de nisip alb, strălucitor, iar dincolo de el, o pată albastră sinilie. Era oare posibil?...

Traversă în grabă luminişul şi privi prin breşa din frunziş. Da. Era plaja şi oceanul. Hotelul se înălţa la mai puţin de-un kilometru, undeva în dreapta sa. Joe îşi trase un pumn în cască. Trei ore de mers prin junglă!...

Blaine îl găsi pe Woolrich în birou. Lucky ridică mirat privirea.

— Salut! Nu te aşteptam atât de devreme! (îşi încreţi nasul.) Hm, nu prea miroşi frumos, Joe.

— Asta şi doream, zise Blaine. Iată corpul delict. Dacă n-o să-i alunge pe monştri, să nu-mi spui mie Joe Blaine.

— Ia-o dracului de-aici! ţipă Lucky, încercând să-şi ţină respiraţia. Pute şi prin sticlă.

— Cred că s-a vărsat puţin pe borcan, zise Joe şi-şi povesti păţaniile.

Figura ascuţită a lui Lucky deveni sceptică:

— Ei, şi-acum?

— Păi, acum o să testăm drăcovenia asta. Unul dintre noi o să se ungă cu ea şi o să se plimbe pe plajă. Celălalt o să stea de pază cu arma lans-rachetă, aşa, pentru orice eventualitate. Dacă dragonii se vor arăta, iar după aceea o vor roii, înseamnă că am găsit soluţia.

Lucky lovi cu palma deschisă în tăblia biroului:

— Excelentă idee. Ei bine, continuă el pe un ton volubil, fiindcă tu deja trăsneşti de strâmbi nasul, poţi foarte bine să faci pe momeala.

Joe îl privi aiurit:

— Eşti nebun, Lucky! Cred că ştii că *eu* sunt cel care filmează! Deci, tu trebuie să fii pe plajă!

După vreo jumătate de oră de ciorovăieli, reuşiră să se

pună de acord: Magnus Ridolph va fi cobaiul.

— Nu cred c-o să vrea..., zise Woolrich pe un ton de îndoială.

— Păi ce, crezi c-o să pierdem timpul întrebându-l? De ce-l plătim? Până acu’ n-a mişcat nici măcar un deget. Ar trebui să fie bucuros c-am rezolvat problema în locul lui.

— Poate că el n-o să vadă lucrurile din acelaşi punct de vedere.

Joe deschise un sertar al biroului şi scoase un vaporizator metalic.

— Vezi ăsta? Este *Somnol,* care-i utilizat pentru potolirea beţivilor şi scandalagiilor. Îi administrăm un jet şi nici n-o să ştie ce i se întâmplă. Unde-i acum?

— În atelier. Meştereşte încă de dimineaţă ceva la strung.

Blaine bombăni dispreţuitor:

— Ei, dar depăşeşte orice limită! El trebuia să fie creierul, coordonatorul, eroul principal şi, când colo..., noi facem treaba în locul lui. Las’ că punem noi lucrurile la punct! Şi-o să-l facem să-şi câştige banii, vrând-nevrând.

Lucky se ridică, cu inima îndoită:

— Poate c-ar fi mai bine să-i cerem părerea...

— Nu, e mai bine cum zic eu, îl contrazise Joe. Nu există nici un pericol. Noi ştim că drăcovenia asta funcţionează. Nu i-ai văzut pe Molliii cum se plimbă peste tot, fără nici o problemă? Unde mai pui că noi vom fi în apropiere, cu armele pregătite.

Îl găsiră pe Magnus Ridolph în atelier, ocupat cu polarizarea unui tub de metal roşu. Îşi ridică ochii când ei intrară, îi salută din cap şi apoi fixă tubul în orificiul unei cupe metalice. Adaptă la tub o conductă flexibilă şi introduse tot asamblajul într-un oscilator, după care răsuci un buton. Un zgomot uşor, ca un zumzăit, ca o adiere de vânt, răsună în atelier. Magnus Ridolph urmărea cu atenţie variaţiile indicatorului osciloscopului.

— Mda, murmură el, deci, cam aşa.

— Ce mai faceţi, Mr. Ridolph? întrebă Blaine cu jovialitate, ţinând o mână ascunsă la spate.

Magnus Ridolph îi aruncă o privire rece şi apoi îşi întoarse ochii la aparatul său, pe care îl decuplă de oscilator.

— Tocmai mă ocupam cu perfecţionarea unui anume principiu muzical...

Pşşşşşşt! — sfârâi aerosolul cu *Somnol.* O fină aură de ceaţă înconjură chipul distins al lui Magnus Ridolph. Bărbia îi căzu, corpul îi înţepeni şi se prăbuşi pe podea.

— L-ai auzit, Lucky? întrebă Joe, lovind cu piciorul tubul de metal pe care Magnus Ridolph îl mai ţinea încă strâns în pumn. Dumnealui îşi pierde timpul cu muzica şi noi suntem în rahat pân-la gât!

Lucky interveni împăciuitor:

— Am impresia că i-a cam aiurit mintea kaleidoscopul ăla muzical. Era totuşi un om de valoare, cel puţin aşa mi s-a spus.

— Am impresia că n-ai auzit tu bine, îl contrazise Joe. Acum, hai să-l cărăm pe plajă, ia roaba aia de colo. Este exact ce ne trebuie.

Târîş-grăpiş, cărară corpul inert al detectivului de-a lungul celor două sute de metri de plajă, luptându-se cu nisipul fin şi soarele arzător.

— Eu cred că-i destul, zise Blaine, gâfâind. Hai să-l ungem acum şi, după aia, ne ascundem sub arborii de colo. Eu, unul, mă simt cam nervos când mă aflu aşa, descoperit. La ora asta a dimineţii dragonii foiesc ca muştele.

Răsturnară roaba şi-l întinseră pe Magnus Ridolph pe nisip, după care Blaine îi vărsă, pur şi simplu, lichidul negru şi vâscos pe piept.

— Puah! exclamă scârbit Lucky. Duhoarea se simte chiar şi contra vântului.

— Da, da, este foarte pătrunzătoare! întări satisfăcut Joe. Când îmi pun ceva în minte, apăi neapărat trebuie să-mi iasă întocmai. Hai, c-am terminat treaba. De altfel, uite, a şi apărut un dragon!

Alergară până la liziera junglei şi se ascunseră în tufişuri. Umbra din ceruri se mări rapid şi se transformă într-un monstru înaripat. Joe îşi armă carabina.

— Aşa, pentru orice eventualitate, se justifică.

Dragonul continua să se apropie. Observă silueta inertă a lui Magnus Ridolph şi începu să coboare, în cercuri tot mai strânse.

Deodată, Lucky tresări şi-şi lovi fruntea cu palma:

— Măi frate, abia acum mă gândesc!

— La ce, mă rog? întrebă sec Joe.

— Păi, dacă porcăria aia are sau nu efect, o s-o ştim abia

când dragonul o să fie mult prea aproape. Şi atunci...

— Fii serios! i-o tăie Joe. O să meargă. Trebuie să meargă!

Dragonul se lăsă pe plajă şi începu să înainteze greoi.

Douăzeci de metri...

— N-are nici un efect! chiţcăi isteric Lucky.

Zece metri... Blaine îşi ridică puşca, apoi o coborî.

— Trage, Joe! Pentru numele lui Dumnezeu, trage o dată!

— Nu pot! gemu Blaine. Îl fac bucăţi şi pe Ridolph.

Lucky Woolrich o luă la fugă pe plajă, urlând şi ţopăind ca un apucat. Dragonul nu-i acordă însă nici cea mai mică atenţie.

Cinci metri... Magnus Ridolph schiţă o mişcare. Poate că duhoarea lichidului negricios îl făcuse să-şi vină în fire, sau poate că intuise iminenţa pericolului. Îşi scutură capul şi se ridică într-un cot. Dură dezmeticire pentru cineva care se trezeşte nas în nas cu un monstru.

Dragonul îşi căscă botul, îşi întinse capul şi maxilarele clămpăniră. Magnus Ridolph se rostogoli şi scăpă ca prin urechile acului.

Blaine îşi scutură capul:

— Drăcia aia nu-i bună de nimic!

Dragonul ţopăi caraghios şi-şi întinse din nou botul. La rândul său, Magnus Ridolph eschivă din nou şi colţii monstruoşi muşcară aerul, la câţiva centimetri de coastele lui. Magnus Ridolph duse febril la buze tubul de metal care-i rămăsese în mână, îşi umflă obrajii şi începu să sufle, să sufle, să sufle...

Dihania îşi trase brusc capul înapoi, ca o ţestoasă de coşmar. Labele şi aripile membranoase zvâcniră spasmodic. Magnus Ridolph continuă să sufle. Dragonul scoase un muget înfiorător şi, cu o grabă care ar fi fost comică în alte împrejurări, se îndepărtă, clătinându-se ca beat. Îşi desfăcu aripile gigantice şi-şi luă greoi zborul spre larg.

Magnus Ridolph căzu în genunchi pe nisip. Rămase o vreme nemişcat, părând golit de orice forţă. Apoi îşi privi vestonul, altădată alb, imaculat, acum însă pătat de sus până jos de lichidul negru şi vâscos. Vântul îşi schimbă direcţia, purtând duhoarea până în ascunzişul celor doi. Pe Joe îl apucă tuşea şi Magnus Ridolph îşi întoarse încetişor capul, privind spre ei. Cu aceeaşi lipsă de vlagă, se ridică, îşi aruncă vestonul şi se îndreptă spre hotel.

La ora mesei, Magnus Ridolph apăru dichisit, elegant, ferchezuit, ca scos din cutie. Barba sa albă fusese periată cu atâta grijă, încât căpătase aspectul strălucitor şi vaporos al norilor cu care pictorii îşi înconjoară îngerii. Iar comportamentul său era ciudat de amabil şi binevoitor.

Lui Lucky şi lui Joe li se ridicară pietrele de pe suflet văzându-l atât de bine dispus. Se aşteptaseră la incriminări furioase, la ameninţări, la pretenţii de daune. Or, buna dispoziţie manifestată de Magnus Ridolph îi surprinse în modul cel mai plăcut şi-i făcu să-i răspundă cu o cordialitate slugarnică. Mayla, chinuită de o migrenă, nu era prezentă.

Blaine ţinu să-i prezinte împrejurările în care deciseseră să procedeze la respectivul experiment, iar Magnus Ridolph manifestă cel mai sincer interes.

Lucky merse până într-acolo, încât îşi permise chiar să glumească:

— ...şi când l-ai privit în urechi pe dragon, măi frate!... îţi jur că barba ţi s-a zbârlit la orizontală, de parc-ar fi fost electrizată!

— E de la sine înţeles că noi te-am “acoperit” tot timpul, comentă Joe. L-am ţinut în colimator până când a întins-o. O mişcare greşită şi-l făceam praf!

— Dar tubul ăla ce era, Magnus? se interesă Joe. A funcţionat al dracului de bine. Fantastic!

Apoi, dându-i un cot lui Lucky, adăugă:

— Vezi? Ţi-am zis eu că-i un tip deştept!

Magnus Ridolph schiţă un gest de modestie:

— Nu-i decât o simplă punere în practică a celor aflate din filmele pe care mi le-aţi prezentat ieri.

— Cum adică? întrebă Joe, aprinzându-şi un trabuc.

— Aţi remarcat cutia de rezonanţă a Molliiilor? E ca un paraboloid având vibratorul amplasat în focar. Asta le permite un control extrem de precis al sunetelor. Deplasând vibratorul, pot dirija frecvenţa şi forţa ultrasunetelor în direcţia dorită. Nu m-ar mira dacă nu cumva pot chiar să vizualizeze, într-un fel sau altul, undele sonice. Cu alte cuvinte, îşi folosesc vocile după cum o fac oamenii cu ciocanele cu aer comprimat, numai că în registru ultrasonic. Am bănuit asta de când i-am văzut cum sapă fundaţiile. Ei nu spulberă nisipul cu ajutorul jeturilor de aer, ci cu

unde de presiune sonică.

— E limpede ca lumina zilei! mormăi Joe, scuipând scârbit un fir de tutun. Tot aşa îşi omogenizează ei şi porcăria aia a lor de mocirlă împuţită. Aruncă totul înăuntru şi după aia stau şi se uită, în timp ce prostiile alea par să se topească şi să se amestece singure.

Lucky îi aruncă lui Joe o privire plină de reproş; nu era bine să-i readucă aminte lui Ridolph de mocirlă şi de lichidul negru şi greţos.

Magnus Ridolph îşi aprinse o ţigară, suflă gânditor fumul spre tavan şi continuă:

— Când vreun animal îi atacă, dirijează spre el un jet de unde de presiune ultrasonică, pe frecvenţe care îl deranjează cel mai tare pe acesta. Mai mult, este foarte probabil că-l direcţionează spre un loc foarte sensibil, ochiul, spre exemplu. Un studiu atent al benzii sonore n-a făcut decât să-mi confirme teoria. Am identificat, foarte clar, puternice emisiuni sonore, în gama de frecvenţe inaudibile pentru noi, oamenii. Am calculat frecvenţa care părea cea mai eficace şi am construit imediat emiţătorul adecvat.

Joe şi Lucky încuviinţară din cap, plini de o admiraţie ostentativă: «Extraordinar, cum de s-a prins de chestia asta?!» «I-auzi, domnule! Nemaipomenit!»

Magnus Ridolph surâse cu îngăduinţă:

— În ceea ce priveşte hotelul, vă recomand instalarea mai multor oscilatoare, care să funcţioneze non-stop, astfel dispuse, încât să creeze în jurul domeniului o perdea de vibraţii cât mai eficace. Oricare inginer de sunet competent poate să vă instaleze un astfel de ecran de protecţie.

— Perfect! exclamă Lucky.

— Am să angajez unul imediat, adăugă Blaine. Ce noroc am avut să te-ntâlnim!

Magnus Ridolph înclină politicos din cap:

— Mulţumesc. Poate că întâlnirea noastră se va dovedi la fel de profitabilă şi pentru mine.

Intrigat, Blaine îi aruncă o privire bănuitoare. Lucky se grăbi să intervină:

— În ceea ce priveşte onorariul domnului Ridolph, Joe, noi discutasem despre cinci mii de credite...

— Să-l rotunjim la zece mii, îl întrerupse grăbit Joe,

scoţându-şi stiloul. Consider că merită din plin.

— Domnilor, domnilor, murmură Magnus Ridolph. Sunt, pur şi simplu, copleşit de generozitatea dumneavoastră. Eu, unul, m-aş mulţumi cu onorariul convenit.

— Păi... ăăă... cum să spun..., se bâlbâi Joe, fluturându-şi stiloul.

— Doar n-o să credeţi c-o să accept cinci mii de credite pentru... hm... pentru incidentul fără urmări din după-amiaza aceasta?

— Chestia e, zise Joe, că nu poţi ştii cum reacţionează oamenii. Unii sunt în stare să te târască prin tribunale... ha, ha!... numai pentru un fir de păr găsit în supă. Numai că... în cazul dumitale... — se întrerupse şi continuă pe un ton jalnic — am procedat, pur şi simplu, fără să ne gândim.

Ridolph se încruntă cu un aer gânditor.

— Mda, făcu. Dacă aş fi posedat un simţ mai accentuat al propriei demnităţi, un flecuşteţ de cinci mii de credite ar fi riscat, din contră, să mă jignească şi mai tare! Dar, fiind cel care sunt, am convingerea că putem lăsa problema să se rezolve de la sine.

— Da, da, interveni Lucky, plin de entuziasm. Ca între gentlemani.

Joe Blaine îşi morfolea trabucul între dinţi, privind în gol şi încercând să intuiască aluziile implicate într-o asemenea formulare.

— Bine, de acord, zise el, nu tocmai convins. Scrise cecul şi i-l întinse detectivului: Poftim!

— Mulţumesc. Magnus Ridolph luă cecul, îl împături cu grijă şi-l puse în buzunarul de la piept. Dacă sunt bine informat, concesiunea voastră se opreşte la vreun kilometru de plajă, nu-i aşa?

Blaine încuviinţă din cap:

— Cam pe unde am ieşit eu din junglă azi dimineaţă. Poate ceva mai departe.

Magnus Ridolph zise, cu un aer absent:

— Cu cât e mai aproape de sălaşul Molliiilor, cu atât mai bine.

— Ce? Ce vrei să spui cu asta?

Magnus Ridolph îşi ridică surprins privirea:

— Nu v-am zis nimic despre proiectul meu de fabricare şi

îmbuteliere? Nu? Asta-i bună! Chiar azi am solicitat, prin unde hiperspaţiale, un permis pentru utilizarea plajei.

Joe şi Lucky îşi întoarseră brusc capetele şi-l priviră aiuriţi. Păreau nişte vietăţi din junglă, care, acţionând maneta cu momeală, au declanşat singure blitz-ul aparatului care i-a fotografiat.

— Uzină de fabricare?

— Ca să îmbutelieze ce?

Magnus Ridolph le răspunse pe un ton pedant:

— Pentru moment m-am gândit să utilizez denumirea comercială de *Mephitolină,* care, într-o oarecare măsură, defineşte, implicit, şi produsul.

— Dar..., rostiră în cor Joe şi Lucky.

— Din cunoştinţele pe care le posed, continuă Magnus Ridolph, plin de răbdare, ştiu că o pomadă, un unguent sau un produs cosmetic, cu cât are un miros mai greţos, cu atât este mai căutat şi are o valoare terapeutică şi psihologică mai ridicată. Din acest punct de vedere, acel lichid indescriptibil de odios, pe care l-aţi utilizat în experimentul dumneavoastră de astăzi, numai cu foarte mare dificultate va mai putea fi îmbunătăţit. *Mephitolină,* îmbuteliată în mod corespunzător şi beneficiind de un ambalaj atrăgător, se va dovedi, fără doar şi poate, de o valoare inestimabilă în tratamentul afecţiunilor psihosomatice.

— Dar...

— Ar fi posibilă, cred, utilizarea *Mephitominei* şi drept fixator, în industria parfumurilor, având în vedere gradul de persistenţă pozitivă, net superior ambrei gri, moscului sau substanţelor de sinteză. Personal, întrevăd şi şanse excelente de vânzare către universităţile libere, lojile masonice şi asociaţiile secrete, produsul fiind perfect adaptat utilizării în ritualurile iniţiatice.

Magnus Ridolph îi privi pe Joe şi pe Lucky cu maximă seriozitate.

— Ţin să vă mulţumesc amândurora, pentru că dumneavoastră aţi fost cauza indirectă a acestui nesperat noroc. Trebuie adăugat şi faptul că Clubul de vacanţă stelar va beneficia, fără îndoială, de prosperitatea uzinelor de *Mephitolină.* Este mai mult decât o certitudine că muncitorii uzinei îşi vor cheltui o bună parte din salarii în barurile şi

localurile dumneavoastră, aflate la mai puţin de 3 minute de mers pe jos...

— Ascultă, zise Blaine, cu o voce scârţâind ca un camion antic pe un drum cu pietriş, cred că ţi-e clar că o uzină de îmbuteliere a acelui lichid împuţit, la numai câteva sute de metri de hotel, îi va pune pe fugă pe clienţi chiar din clipa sosirii.

— Nici vorbă, îl contrazise Magnus Ridolph. Din contră. Uzina de *Mephitolină* va îmbunătăţi atmosfera şi culoarea locală a amplasamentului. După părerea mea, Clubul de vacanţă şi uzina se vor completa reciproc. Ar trebui să vă gândiţi şi voi cum ar suna: “Clubul de vacanţă stelar - Primul Sanatoriu-spital al galaxiei” sau “Orice aţi avea, cu *Mephitolină* veţi trata” sau... în sfârşit, ceva de genul ăsta. Vedeţi doar — şi Magnus Ridolph zâmbi stingherit -, eu nu-s decât un visător îmbătrânit. Şi nici nu prea am talent în afaceri. Voi doi, însă, aţi fi mult mai pricepuţi în conducerea unui laborator medical modern. Eu cred că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă v-aş vinde drepturile mele... să zicem, pentru 25 de mii de credite. Batem palma?

Mut de furie, Joe Blaine scuipă dezgustat.

— Ia te uită! îl ironiză Lucky. Asta-i afacerea pe care ne-o propui? N-ai nici fabrica, nici nu ştii dacă drăcovenia asta e bună la ceva şi vrei să ne-o vinzi nouă...

Raţionamentul lui Lucky păru să-l impresioneze pe Magnus Ridolph. Îşi mângâie gânditor barba.

— Mda, argumentaţia este judicioasă. Dar, în fond, cum putem fi siguri de eficacitatea *Mephitolinei?* Răspunsul logic ar fi: prin testare. Hm!... la prima vedere, se pare că aveţi acnee... Da, da... exact... Dumneavoastră, Mr. Blaine, se pare că suferiţi de o inflamare a pielii. Din cauza căldurii, nu-i aşa?

— Da, din cauza căldurii! i-o tăie Joe.

— Hai să testăm *Mephitolină.* Fiecare dintre dumneavoastră îşi va unge iritaţiile cu *Mephitolină* sau — şi mai bine — veţi face o baie cu *Mephitolină.* Va fi o experienţă edificatoare. Dacă, după aceea, starea dumneavoastră nu se va ameliora, vom şti că *Mephitolină* nu dă rezultate decât în tratamentul psihologic şi, în acest caz, preţul meu se va reduce la 15 mii de credite. Este de la sine înţeles că dacă dumneavoastră doi nu veţi ştii să profitaţi de această ocazie, eu nu-mi pot permite să renunţ la construcţia fabricii.

Se aşternu o tăcere grea.

— Ei bine, Joe, zise într-un târziu Lucky, ne-a pus cu spatele la zid.

— Nici vorbă! protestă Magnus Ridolph. Cum adică?! Eu vă ofer o proprietate industrială de perspectivă, la un preţ, pur şi simplu, ridicol...

Blaine îl întrerupse:

— Zece mii de credite este ultima noastră ofertă. Da sau ba!

— Bine, domnilor, acceptă Magnus Ridolph, mărinimos. Zece mii de credite, dacă *Mephitolina* nu vă vindecă de acnee. Dar dacă nu acceptaţi să vă supuneţi experimentului, îmi menţin pretenţia de 25 de mii.

Într-o atmosferă extrem de încordată, se procedă la aplicarea unui strat substanţial de *Mephitolină* pe părţile bolnave. Magnus Ridolph insistă cu generozitate să nu se facă economie de substanţă:

— Dacă o să facem lucrurile pe jumătate, n-o să servească la nimic în ceea ce ne interesează pe toţi.

În sfârşit, când se trecu la îndepărtarea crustei de *Mephitolină,* prin răzuirea cu o surcică, atât inflamaţia, cât şi acneea erau mai înfloritoare ca oricând.

— Poftim, eşti mulţumit acum? mugi Joe, privindu-l furios. Cu pomada răzuită incomplet, părea un tigru machiat cu vaselină de motor uzată. N-are nici un efect. Şi dă nişte mâncărimi îngrozitoare. E mai rău ca înainte.

— Mda, este evident că substanţa nu-i un panaceu universal, constată Magnus Ridolph cu regret.

Lucky se frecţiona cu alcool.

— Cum dracu' ai scăpat? Cu apă şi săpun?...

Însă nici cel mai viguros tratament de curăţire nu reuşi să îndepărteze complet *Mephitolina,* astfel că, oriunde mergeau, Joe Blaine şi Lucky Woolrich răspândeau un pătrunzător şi persistent iz de rampă de gunoaie.

— Pe toţi dracii! bombăni Joe. Cât timp pute porcăria asta?

Apoi, privindu-l bănuitor pe Magnus Ridolph, îl chestionă:

— Tu cum ai scăpat de ea?

Magnus Ridolph, care stătea prudent de-o parte, contra

vântului, se pronunţă pe un ton cumpătat:

— Cu toată părerea de rău, sunt nevoit să vă spun că este vorba despre o informaţie de cea mai mare valoare. Am ajuns la sintetizare după un considerabil volum de...

— Bine, bine, am înţeles, îl întrerupse Blaine. Cât?

Magnus Ridolph îşi arcul sprâncenele albe cu un aer mâhnit:

— Oh! O nimica toată! N-aş avea pretenţia decât la o sumă simbolică de o mie de credite. Dacă veţi efectua şi alte... hm!... experimente cu *Mephitolină,* această formulă vă va fi de un real folos.

Urmă un schimb destul de viu de cuvinte oarecum grosiere, dar, până la urmă, Joe Blaine îi completă lui Magnus Ridolph un cec în sumă de 11.000 de credite.

— Ei, şi-acum, cum ai scăpat de duhoarea asta îngrozitoare?

— Prin spălarea cu o soluţie de apă oxigenată zece la sută, răspunse senin Magnus Ridolph.

Joe se înroşi, apoi se învineţi şi din gâtlej îi scăpă un muget furios; Lucky îl potoli şi o luă la goană spre infirmeria hotelului. După câteva minute, reveni cu un bidon de patru litri, gol.

— Nu mai e, gemu el plângăreţ. Bidonu-i gol!

— Normal că nu mai e, îi răspunse cu sinceritate Magnus Ridolph. Am folosit-o pentru mine. Bineînţeles, dacă doriţi să rămân aici, pe lângă dumneavoastră, pe post de consilier, aş putea să vă indic un procedeu chimic extrem de simplu…

[*Originally published in „Startling Stories” Jul. 1950*]